

Aș vrea să fiu sămânța...

Flavius Laurian Duverna

Aș vrea să fiu sămânța...

Aș vrea să fiu sămânța care
Din mâinile Semănătorului
Ea cade-n brazdele ogorului,
Ca holda-n spre dezvoltare
S-ajungă la coacerea mare
Împlinind voința Domnului,
Spre-a-i da pâinea omului.

N-aș vrea a fi ca acea parte
Care-a căzut pe lângă drum
Unde-au venit păsări duium
Și au mâncat-o pe-nserate
Ciugulind... boabele toate,
În urma lor lăsând doar fum
Și locul parcă plin de scrum.

Nu vreau a fi partea căzută
Pe locurile, cele stâncoase,
Nici cu pământuri argiloase,
Unde creșterea e întreruptă
Prin rădăcina când e ruptă,
Când zilele sunt secetoase
De vânt și soare uscăcioase.

Și nici partea, care-a căzut
Printre scaieții maiestuoși
Ce creșteau nalți și frumoși,
Dar spațiu ea n-a mai avut
Să crească, cum ar fi vrut,
C-au înecat-o spini stufoși
Prin ghimpii lor, cei firoși.

Ca partea cea care-a căzut
În pământ bun pentru rodire,
Astfel să fiu, spre mântuire!
Să cresc spre veșnica iubire
A Domnului, Cel care-a vrut,
Ca viața mea-n neprihănire
S-o trăiesc spre-a Lui slăvire.

Flavius Laurian Duverna

18 noiembrie 2012